

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A másfél évszázados árnyék**

1. A másfél évszázados árnyék

Tekercs-Ildikó

A sípszó éles visszhangja elült, de a pedálok lassú, gépies kattogása azonnal visszatért a megszokott ütemhez. Alinda tenyere a hideg vasvázra tapadt, ahogy a szellőzőnyílásból derengő keskeny fénysugárt figyelte. Ez a fény nem a napból származott, csupán a központi mag szivárgó derengése volt, mégis arra a világra emlékeztette, amelyről a nagymamája mesélt olykor halkán, a szektorok közti néma szünetekben.

– 2050 óta zárva vagyunk idebent – törte meg a csöndet a nagymama, miközben lába egyenletes ritmusban hajtotta a nehéz lendkereket. – Amikor az őseink lejöttek a föld alá, még azt hitték, csak néhány évre menekülnek. Aztán a generációk egymás után születtek a csövek és vezetékek árnyékában, míg végül a kinti égbolt csupán mesévé szelődött.

Alinda a szomszédos blokk felé pillantott. János alakja a gőz mögött egy pillanatra felemelkedett; a fiú mozdulataiban ott rejtőzött az a néma makacsság, ami megkülönböztette őket a gépektől. A kolónia falai között felnőni azt jelentette, hogy az embernek nem volt saját jelene, csak örökölt múltja és kijelölt jövője. A megtermelt wattok és a kalibrált massa szabta meg a létezés határait.

A lány megszabadított egy megrekedt szíjat a dinamó szélén. Megértette, hogy az igazi emberi jelenlét nem a rozsdás szerkezetek hibátlan működtetésében rejlik, hanem abban, ahogyan a kolónia fojtogató fegyelmének ellenére is képesek egymásra tekinteni.